

ниятъ въглища изъ пазара, но никой не му обръщалъ внимание. Почнало дасе стъмнява. Дѣдо Горанъ се принудилъ да извика нѣколко пѫти съ дрезгавия си гласъ:

— Хайде, въглища, хубави въглища!...

Но тѣй като нѣмалъ зжби, никой не разбираялъ, какво вика.

Уморенъ и гладенъ, трѣгналъ си той за вкѫщи.

Среѣщналъ го единъ пѫтникъ и му рекъль:

— Добъръ вечеръ, старче! Я какво хубаво сиренце и хлѣбецъ има въ кошника ти! Да си взема ли малко, че съмъ огладнѣлъ?

— Гжби, сине, това сѫ гжби... ще си ги сваря на чорбица, — фъфлѣлъ старецътъ, но пѫтникътъ съвсемъ друго разбралъ. Защото колкото и да било тѣмно, той виждалъ ясно, кроткитѣ старчески очи, които сякашъ му казвали: „Вземи си, сине, колкото обичашъ!“

И пѫтникътъ протегналъ лакомо ржка, но като напипалъ гжбитѣ, разтрошилъ ги на дребно. „Храната е сигурно подъ шумата“, — помислилъ си той и брѣкналъ по-дѣлбоко въ кошника. Но вмѣсто хлѣбъ и сирене, той напипалъ твърди въглища. Разсърдилъ се пѫтникътъ и си отминалъ.

Погледналъ дѣдо Горанъ кош-

ника и му станало криво, криво... За гжбкитѣ му дожалѣло. За прѣвъ пѫть презъ живота си той се почувствуvalъ наистина старъ. Но изведенажъ нѣкаква свѣтлина почва да излиза отъ кошника. Старецътъ брѣква вътре. Прѣститѣ му олавятъ нѣщо студено, лѣскаво, блестящо. Следъ мигъ върху сбрѣканата му старческа дланъ стояла единъ голѣмъ бисеръ. Той блещѣлъ като звезда на тѣмно небо. Старецътъ не вѣрвалъ на очите си. Той забравилъ умора и гладъ. Първата му мисъль била да намѣри пѫтника, да му върне скѣпоценния бисеръ, който навѣрно по невнимание той бѣ изпustналъ въ кошника. Съ последни сили тичалъ старецътъ къмъ града. Стигналъ. Било вече съвсемъ тѣмно. Питалъ, разпитвалъ. Най-после намѣрилъ пѫтника въ една крѣчма и му рекъль:

— Нѣ, вземи, сине... Изтѣрвалъ си тази скѣпоценностъ въ моя кошникъ...

Учудениятъ пѫтникъ нишо не можалъ да разбере. Но когато погледналъ ржката си, въ която старецътъ пъхналъ бисера, лицето му позеленѣло отъ гнѣвъ.

— Какъ смѣешъ ти, умразни дѣртако, черенъ дяволе, да се подигравашъ съ мене! Не